



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor  
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum  
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,  
Coordinatus, Seu Omnes ...**

**Diana, Antonino**

**Lugduni, M. DC. LXXX.**

117. Quare Episcopo consecrando tradatur liber Evangeliorum? Ex p. 12. t.  
1. r. 117.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

nem, solus regendi absolutam auctoritatem, solus perfectæ Ecclesiæ caput est Episcopus, solus tandem caput Ecclesiæ Christum perfectius exhibet: Presbyteri, nec plenitudinem omnem sacerdotij sibi vendicant, nec sine Episcopis aliquod gerendi auctoritatem, nec perfectæ Ecclesiæ capita sunt, nec Christi perfectæ, ut mox docuimus, exemplaria.] *Ita Hallier.*

6. Et tandem Barbola de *poest. Epist. p. 1. tit. 1. c. 5. num. 10.* hæc ait. [Vngitur in capite primum is, qui consecratur, ut auctoritas, & dignitas eius declaretur, eum esse scilicet caput, & principem Ecclesiæ suæ, quomodo vir uxoris suæ caput dictus est: & ut ostendatur eum esse Vicarium Christi, eiusque dignitatem, & auctoritatem gerere, qui est super omnia, & quem constituit Deus caput super omnem Ecclesiæ.]

7. Deinde in manibus vngitur primum propter officium, & ministerium eius, ut sciat dignitatem non propter otium, sed propter negotium suscipere, ut sciat ex illo se numero operatorum esse debere, qui sustinent pondus dei, & astus deinde ut illis manibus adsit virtus Spiritus sancti, eas teneat, & dirigat, eum illis labore & operetur, quidquid benedixerit, benedicatur; quidquid sanctificauerit, sanctificetur. Deum vnguntur manus eius, ut operentur bonum, ad omnes quidem, sed maxime ad domesticos Fidei; ut manus suas mittat ad fortia; ut panem orisus non comedat, ut manus eius distillent mirtham, ut sit B. seruus ille, quem cum venerit Dominus, inuenit vigilantem, & operantem.]

## RESOL. CXVII.

Quare Episcopo consecrando tradatur liber Evangeliorum? Ex part. 12. tract. 1. Ref. 117.

§. 1. **D**ocet, & piæ, ut semper solet responderet Socolouius ubi supra [Pastor consecratur, pascua igitur illi traduntur. Accipit Consecrator Evangeliorum librum, cumque nouo Præsuli tradit: Accipe, inquit, Evangelium, & vade, prædica populo tibi commissio. Potens est enim Deus tibi augere gratiam suam. Ac si diceret: Ne putes in Paulo, & Petro, in Tito item, & Timotheo, Chrystomo, & Augustino solo, munus, & functionem Apostolicam desuisse: ne putes cœlestem illam benedictionem, & auxilium æterni Patris iam sublatum esse; quo illi subnixi, profecti annunciauerunt Evangelium vniuerso mundo: potens est Deus etiam tibi dare gratiam suam, ac per te similia operari. Etsi enim illi plus omnibus, inquit Bernardus, laborarunt, non tamen totum elaborauerunt, & tibi adhuc locus reliquus est. Neque te illud tantopere terreat, quod sublimibus humanæ sapientiæ verbis careas, quod ferius ad sacrarum literarum lectionem accessisti, quod nunquam antea Cathedram Doctoris forte conscenderis. Aude, & fac aliquid. Potens est enim Deus tibi augere gratiam suam. Nihil agentem, impossibile est bene operari. Melius sero, quam nunquam: nam, & vndecimæ horæ operari, diurnum acceperunt denarium. Petto nihil indoctius, Paulo nil imperitius, inquit Chrystomus. Et hoc illi profitebantur, nec eos hoc fateri pudebat. Etsi imperitus sum, inquit Paulus, sermone, nou tamen scientia. Sed tamen hic imperitus, & ille indoctus, sexcentos Philosophos superarunt; sexcentis Rhetoribus os obturarunt: suo ipsorum studio, propensaque voluntate, & Dei gratia, omnia peragentes.]

2. In qua sacri Codicis traditione, etia nobis præcipue sunt obseruanda. Primum illud, quod non ipse

sibi, is qui populo Dei præficatur, codicem sumit: hoc enim hæreticorum proprium & peculiare semper fuit: sed de sede Christi, sed ex manu diuini Hierarchæ accepit. Nam neque Moyses sibi ipsi tabulas, in quibus Lex Dei continebatur, sumpsit; sed de manu Dei, acceptas populo tradidit. Et Paulus id, quod à Domino accepit, se tradidisse docet. Et Timotheum monet idem Paulus, ut id custodiat, non quod sibi priuata auctoritate sumpsit, sed quod apud eum depositum est. Secundum verò illud videndum erit, tradidit illi Codicem, in quo omnia simul Euangelia, non vnum aliquod Euangelium, non pars aliqua Euangelij contineatur: nam hoc item hæreticorum peculiare est; ut partem quidem sacræ Scripturæ usurpent, partem autem, vel negligant, vel tanquam Apocrypham, & profanam penitus reiciant. Huic autem nostro totum simul traditur Evangelium; ut ita eius vnam partem tueatur, ita interpretetur, ne reliquarum sententiam, & veritatem peruertat: ita vni parti ad hæreticorum reliquarum conseruet sanctitatem. Tertium denum illud hoc loco notandum, quod Ecclesiæ, quæ Pastori tradit Evangelium, eandem mentem, interpretationem eius Euangelij eum docet ne ipse nos scilicet querat, ne sua signenta pro Catholica doctrina obtundat; ut Spiritus sancti, non humani sensus, sequatur doctrinam; Prophetia enim, atque vniuersa Scriptura, inquit sanctus Petrus, priuata interpretationis non est. Ut enim illud Euangelium adfert, quod omnium temporum, atque locorum est; ut eam interpretationem eius Euangelij sequi debet, si veritas, & Catholicus Doctor esse, & haberi vult, quæ omnium ætatum, & temporum, omnium item gentium, & nationum, iudicio & auctoritate sit comprobata. Hæcque illa est vera inter Doctorem Catholicum, & hæreticum magistrum differentia; quod veteræ sacræ Scripturæ testimonij nititur, veterque Evangelium laudat, uterque pro hoc vitam, sanguinemque, si ita opus sit, se profundere paratum esse dicit: hic tamen hoc Euangelium, cuiusque ministerium, priuata sibi sumit auctoritate; ille à potestate à Deo ordinata accepit: hic partem aliquam tueatur; ille totum simul corpus defendit: hic suos proprios, ille Ecclesiasticos astruit sensus. Et ideo Catholici magistri doctrinam, ad Deum reuelantem, & Spiritum sanctum interpretantem, enarrantemque, ac suggerentem referunt. Hæreticus diuina quidem verba adfert, sed suum sensum verbis diuinis astruit: & verbo quidem Dei, summa, & prima fides habenda est; sed illi tamen, quod procedit de ore Dei, & quod os Domini loquutum est.] *Hæc omnia Socolouius.*

## RESOL. CXVIII.

Quare Episcopo consecrando imponantur manus super caput? Ex p. 12. tract. 1. Ref. 118.

§. 1. **T**ractat de significationibus impositionis manuum Hallier. de *Sacr. Eleth. c. 9. ad. 1. §. 3. n. 6.* sic asserens: [Duplex ergo, tum ex Dionysio, tum ex eius Paraphraste manus impositionis in ordinatione significatio: prior est, iuxta quam diuinum auxilium ea manus impositione significari dicitur. Cuius significationis duplex est ratio. prima quia cum manus sit operationis principium, & instrumentum cætera applicans instrumenta, ut alibi docuimus, recte concursus Dei, cooperationis, vocationis, & inspirationis symbolum esse potest: quæ explicatio Scripturæ sacræ valde conformis est, in qua nempe protegentium, fauentium, & consulentium manus in eis, vel super eos esse dicuntur, quibus consilium, fa-